

ΑΓΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΪΟΣ, 1892. ΑΡΙΘ. 292

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδ. Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

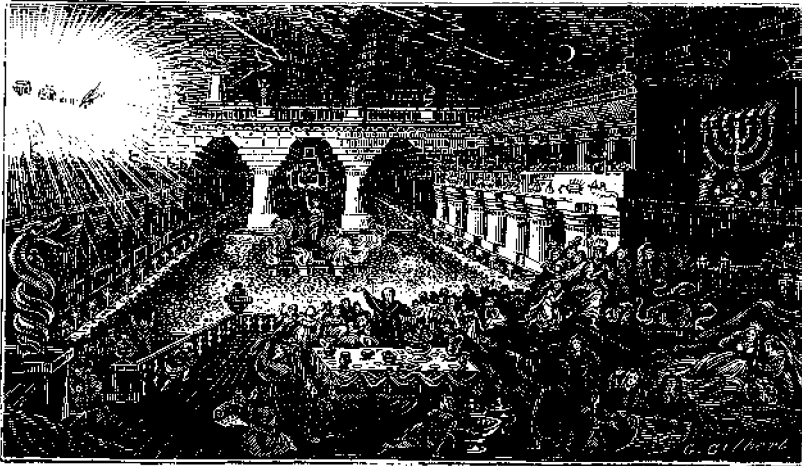
Είς ούδένα, κλήν τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται ή ε'Θρηματις τών Παιδων ή έντιν προκληρωμήκ.

Εξωτερικώ φρ. 2. Έν όδω Σταδίου αριθ. 26.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ.

Πρην περιγράψω τὸ περίφημον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου καταστάν συμπόσιον τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς Βαβυλωνος, ἐπιθυμῶ νὰ δώσω βραχεία ἱστορικὴν ἐκθεσιν τῆς μεγάλης ἐκείνης κλέως τοῦ ἀρχαίου κόσμου, διότι καὶ πολὺ ἱστορικὴ εἶναι καὶ ὄχι ὀλιγάτερον διδακτικὴ καὶ ὠφέλιμος.

Ἡ πρώτη μνηεία τῆς πόλεως Βαβυλωνος, τὴν ὁποίαν ἐχομεν, εἶναι εἰς τὴν Γένεσιν (Γεν. ι'. 10

Τὸ συμπόσιον τοῦ Βαλτάσσαρ.

Ὁ Νεβρώδ ὁ υἱὸς τοῦ Χούς, υἱοῦ τοῦ Χάμ, υἱοῦ τοῦ Νῶε, ὅστις ἦτο ἰσχυρὸς κυνηγός, ἐκτίσεν τέσσαρας πόλεις τὴν Βαβυλωνίαν, τὴν Ἐρέκ, τὴν Ἀχάδ καὶ τὴν Χελνέ, ἐν τῇ Γῇ Σενναάρ, ἥτοι Καλδαίαν. Τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς Βαβυλωνος ἦτο Βάβ-ιλ, ἥτοι ἡ Πύλη τοῦ Θεοῦ Ἴλ, ἡ ἀπλούστερον ἡ Πύλη τοῦ Θεοῦ

Κατὰ πάσαν πιθανότητα κατ' ἀρχὰς ὁ Νεβρώδ ἐκτίσεν ναὸν τινα, εἰς τὴν πύλην δὲ τούτου ἐδικάζοντο αἱ διάφοροι ὑποθέσεις τοῦ νομαδικοῦ

ἐκείνου λαοῦ. Ὁ Ναὸς μετὰ τῆς περιοχῆς του ἠῤῥήθη σὺν τῷ χρόνῳ, διὰ συνοικισμοῦ εἰς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετεδόθη καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Κατὰ τινα παράδοσιν ἡ πόλις ἐκτίσθη 2230 π. Χ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς ἐξέτασθη πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον, διὰ μέσου τοῦ Ἰχθυοθεοῦ Δάνυς, ὅστις ἔφερεν εἰς τοὺς Βαβυλωνίους

τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς τέχνας ἐκ τῆς θ' αἰτίας. Μετέπειτα τὸ ἔθνος ἐξηπλώθη πρὸς βορρᾶν ἀκολουθοῦν τὴν πορείαν τῶν ποταμῶν, ἡ δὲ ἔδρα τῆς Κυβερνήσεως μετεκινήθη πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, καὶ

τελευταίον ἰδρύθη εἰς τὸ μέρος, ὅπερ κατεῖχεν ἡ Βαβυλωνίαν. Τοῦτο δὲ ἐγένετο οὐχὶ πρότερον τοῦ 1700 ἔτους π. Χ. Τοιαύτη ἡ ἀρχὴ τῆς Βαβυλωνος.

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ.

Τὰς περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς Βαβυλωνος γνῶσεις ἡμῶν ὀφείλομεν εἰς τοὺς δύο διασημοὺς Ἑλληνας ἱστορικοὺς Ἡρόδοτον καὶ Κτησίαν, οἵτινες ἐπισκέψθησαν αὐτοπροσώπως τὴν

πόλιν. Ἐγὼ θέλω ἀκολουθήσει τὸν Ἡρόδοτον. Κατὰ τοῦτον ἡ πόλις ἦτο ἐκτισμένη ἐν εἴδει τετραγώνου εἰς ἀμφοτέρως τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, περιεβάλλετο δὲ ὑπὸ δύο τειχῶν, ἐνὸς ἐσωτερικοῦ καὶ ἐτέρου ἐξωτερικοῦ, 335 ποδ. τὸ ὕψος καὶ 85 τὸ πλάτος, καὶ περιφερείας 56 μιλίων! Ὀλόκληρον δὲ τὸ ἐμβαδὸν ἦτο περὶ τὰ 200 τετραγωνικὰ μίλια, ἦτοι ἐξίσκις μεγαλύτερον τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ Λουδίνου! Ἄλλ' ἐξ ὅλου τοῦ μεγάλου τούτου χώρου μόνον τὸ ἓν δέκατον κατείχετο ὑπὸ οἰκιῶν, τινὲς τῶν ὁποίων ἦσαν τριόροφοι καὶ τετραόροφοι, τὰ δὲ ἐννέα δέκατα ὑπὸ κήπων, δασῶν, ἄλσεων καὶ κατ' αὐτὴν τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῆς πόλεως.

Ἐκτὸς τῶν τειχῶν τούτων, ὑπῆρχον καὶ δύο ἄλλα τείχη ἐφ' ἑκατέρας τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν μέχρι τοῦ μέρους, καθ' ὃ ἐξῆρχετο. Ἐπὶ τῶν τειχῶν δὲ τούτων ὑπῆρχον 25 πύλαι ἐξ ὀρειχάλκου, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔφερε διὰ κλίμακος μαρμαρίνης εἰς ἀποβάθραν κἀνω πρὸς τὸν ποταμὸν καὶ ἀντεστοίχει πρὸς μίαν τῶν διασταυρουσῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. Ἐκ τῶν ἀποβαθρῶν τούτων διὰ πορθμείων ἐνηργεῖτο κατὰ τὸ κλειστον ἢ συγκοινωνία τῆς πόλεως.

Τὰ δύο ταῦτα μέρη τῆς πόλεως ἠνοῦντο προσέτι διὰ γεφύρας κινητῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ 1000 ποδῶν τὸ μήκος καὶ 30 ποδ. τὸ πλάτ, στηριζομένης ἐπὶ μαρμαρίνων στύλων, καὶ χρησιμεύουσης ὡς μέσου συγκοινωνίας κυρίως τῶν δύο ἀνακτόρων, ἅτινα ἦσαν κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῆς, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πόλης, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἢ συγκοινωνία μεταξὺ τῶν δύο ἀνακτόρων ἐγίνετο καὶ διὰ ὑπογείου σήραγγος κἀτωδι τῆς κινητῆς ὑπὸ τὸν ποταμῶν.

Ἐἰς τὰς 25 ταύτας ἀποβάθρας, τὰς ἑκατέρωθεν τῶν κατὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ ποταμοῦ τειχῶν ὑπῆρχον πύλαι ὀρειχάλκιναι, αἵτινες ἠνοίγοντο καὶ ἐκλείοντο τακτικῶς κατὰ πᾶσαν πρωτὰν καὶ ἐσπέρην. Ἐπίσης καὶ ἐκεῖναι, αἵτινες ἦσαν ἐπὶ τὰ δύο ἄκρα τῆς κινητῆς καὶ τῆς ὑπογείου σήραγγος, ἐκλείοντο τακτικῶς καθ' ἑκάστην διὰ μηχανῆς. Ἐκτὸς τούτων εἰς τὸ μέρος ὅπου εἰσῆρχετο καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐξῆρχετο ὁ ποταμὸς ἦσαν δύο πελώριαι πύλαι ἐξ ὀρειχάλκου, αἵτινες ἠνοίγοντο τὴν ἡμέραν καὶ ἐκλείοντο τὴν νύκτα καὶ ἐν καιρῷ πολέμου, ὥστε κλεισμένον ὄλων τῶν πυλῶν, ἡ πόλις μὲ τὰ ὕψιστα καὶ πλατύτατα αὐτῆς τείχη καὶ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτῆς πύργους ἦτο ἐν ἄκρῳ ἀσφαλείᾳ ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς ἐξωθεν γινομένης.

Διὰ τὴν κατασταθῆ δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ

ἄλλο μέρος τῆς πόλεως μετάβασις, ὅσον τὸ δυνατὸν εὐχαριστοτέρα καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ Ναβουχοδονόσορ διέταξε νὰ στρωθῆ τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν τειχῶν τούτων διὰ πλίνθων ἐπίτηδες κατασκευασμένων, ὥστε νὰ φαίνεται ὁ βυθὸς αὐτοῦ καὶ οἱ ἐν τῷ ποταμῷ ἰχθύες!

Εἶπον ὅτι ἡ Βαβυλὼν εἶχε δύο ἀνάκτορα, τὸ ἐν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς κινητῆς γεφύρας ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ. Τὸ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἦτο τὸ μεγαλοπρεπέστατον, καὶ ἐν αὐτῷ ἐκατοικοῦσεν ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς.

Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο περιεβάλλετο ὑπὸ τριπλοῦ τείχους, τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ καὶ χαμηλοτέρου, τοῦ μεσαίου, ὅπερ εἶχεν ὕψος 300 ποδῶν καὶ κατὰ διαστήματα πύργους 450 ποδ. τὸ ὕψος καὶ τὸ ἐσώτερον, ὅπερ ἦτο ὑψηλότερον πάνταν. Τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα ἦσαν κατασκευασμένα ἐκ πλίνθων, ἐπὶ τῶν ὁποίων παριστάνοντο διέφοροι σιγναί, ὡς λ. χ. κυνήγια καὶ διάφορα πρόσωπα.

Τὸ εἰς τὴν δυτικὴν ἄκρον τῆς γεφύρας καὶ ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς πόλεως ἐκτισμένον ἀνάκτορον ἦτο μικρότερον, περιβαλλόμενον ὑπὸ τείχους $3\frac{1}{2}$ μιλίων τὴν περιφέρειαν, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς δ' ἐπιφανείας αὐτοῦ παρίσταντο χρωματογραφίαι κυνηγεσίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κτλ. Ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ ἀνακτόρου τούτου ὑπῆρχον διάφορα κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Βήλου, καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια τούτου ἀνευρέθησαν οἱ πτερωτοὶ λέοντες, με κεφαλὴν ἀνδρὸς παγωνοφόρου καὶ σῶμα λέοντος πτερωτοῦ, οἵτινες ἤδη κοσμοῦσι τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

ΜΥΡΤΙΣ

Λιγνίμα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενόν φύλλον.)

Ὁ Κλεομένης ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου τινός, Μετὰ παρέλευσιν ὅμως ὀλίγων στιγμῶν βλέπει νὰ ἐγειρήται τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ νὰ εἰσέρχωνται ἐκ τῆς ὁδοῦ δύο κυριαὶ καλῶς μὲν ἀλλ' ἀπλῶς ἐνδεδυμένοι. Ἄμα εἶδον τὸν Κλεομένην, μίαν ἐξ αὐτῶν ἀνετινάχθη, καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, μὲ ἐντεταμένον βλέμμα πρὸς τὸν παῖδα.

— Τί ἔχεις, ἀδελφῆ μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ ἄλλη, παρατηροῦσα τὴν ταραχὴν τῆς ὁ δὲ Κλεομένης, ὑπὸ τινος μυστηριώδους συγκινήσεως κατεχόμενος, ἰδεῖν καὶ αὐτὸς ἀκίνητος τὴν κυρίαν. Ἐπὶ μίαν,

στιγμὴν ἔμενον οὕτως ἀτενίζοντες ἀλλήλους. Τότε μὲ πνιγηρὰν φωνὴν ἡ κυρία ἐφέλλισεν. «Αὐτὸς εἶναι! — ὁ Κλεομένης μου!»

Εἰς ἀπάντησιν ὁ Κλεομένης ἀνεπήδησε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν λιπόθυμον κυρίαν.

— Μητέρα μου! μητέρα μου! «ἐτονόμασε καὶ αὐτὸς πνιγόμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως» καὶ οἱ δύο συνέπιπξαν ἀλλήλους τόσον περιπαθῶς, ὥστε ἡ Φοῖβη ἐφοβήθη μὴ ἡ ἀδύνατος κρασις τῆς Ἀντιγόνης δὲν ἀνθέξῃ εἰς τὴν αἰφνίδιον ταύτην διατάραξιν, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Κλεομένην· — Πρόσεχε, διότι εἶναι φιλάσθενος. »

Ὁ παῖς ἀμέσως ὑπεβάστασε τὴν λιπόθυμον μητέρα του καὶ θέσας αὐτὴν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ἐγνουπέτησε νὰ ἀερίσῃ τὸ μέτωπόν της, ὅπερ ἤδη εἶχε γείνει κάτωχρον. Ἡ Φοῖβη ἔτρεξε νὰ φέρῃ βοήθειαν, καὶ ἐπανῆλθεν ἀμέσως μὲ τὴν σύζυγον τοῦ ἱεροκλήρκου, ἧτις ἔφερε ποτήριον οἴνου. Ὁ Κλεομένης ἠνάγκασε τὴν μητέρα του νὰ πῆρ ὀλίγον οἶνον, οὕτω δὲ συνῆλθεν αὐτὴ ὀλίγον τι, καὶ βλέπουσα ὅτι καὶ αὐτὸς ἐφαίνετο κουρασμένος, τῷ παρήγγειλε νὰ πῆρ καὶ αὐτὸς. Ἐπειτα παρατηροῦσα τὴν χωρικήν του ἐνδυμασίαν, ἐσκονισμένην καὶ κηλιδωμένην ἐκ τοῦ ταξειδίου, τὸν προσέβλεψε μὲ βλέμμα ἐρωτηματικόν.

Ὁ Κλεομένης ὅμως, μὴ θέλων νὰ τὴν διαταράξῃ διηγούμενος τὰς περιπετείας του ἀμέσως, ἔπιεν ὀλίγον οἶνον εἰπὼν· «Εἶμαι πράγματι κουρασμένος, μητέρα μου, ἦλθον πολλὰ στάδια σήμερον πεζός.»

— Ποῦ—ποῦ εἶναι ἡ Μύρτις μου; ἐψιθύρισε ἡ κυρία.

— Εὐρίσκειται ὑγιῆς καὶ ἀσφαλῆς εἰς Ἀθήνας, μητέρα μου, ἀπεκρίθη ὁ παῖς.

Ἡ Ἀντιγόνη ἔμεινεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ γλυκὺ μειδίαμα χαρᾶς ἐπὶ τῶν χειλέων της· ἔπειτα στρεφομένη πρὸς τὴν Φοῖβην, εἶπε· «Δὲν σοὶ εἶπα, ἀδελφὴ Φοῖβη, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοὶ ἀπέδιδε πάλιν τὰ τέκνα μου; Ἐπειτα ἀποτενομένη πρὸς τὴν Κλεομένην, « Ἀλλὰ σὺ, υἱέ μου, πῶς ἤξευρες ποῦ νὰ μὲ ἀνεύρης; »

— Ἦλθον βεβαίως νὰ ἀναζητήσω καὶ σὲ εἰς Κόρινθον· ἀλλὰ κυρίως ἦλθον ὡς ἀπεσταλμένος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησίας ὅπως φέρω τὴν εἰδησιν τοῦ διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν ἐν Ῥώμῃ.» ἀπεκρίθη ὁ Κλεομένης.

— Ἦλθες ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηνῶν! ἐπανέλαβεν ἡ Ἀντιγόνη ἐκπληκτος, ὡς ἐάν ἦτο ζαλισμένη. Καὶ πόθεν ἐγνώρισες τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηνῶν;

— Εἶμαι χριστιανός, εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν, ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης.

Μειδίαμα ἀνεκφράστου χαρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντιγόνης καὶ δάκρυα ἀγαλλιάσεως ἐξεχύθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της· Ἐπὶ τέλους ἐψιθύρισε, «Καὶ ἡ μικρὰ του Μύρτις;»

— Εἶναι καὶ αὐτὴ Χριστιανή.

— Ὡ ἀδελφὴ Φοῖβη, ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντιγόνη, δόξασον τὸν Θεὸν ἐκ μέρους μου, διότι ἐγὼ δὲν εὐρίσκω λέξεις. Καὶ οἱ παριστάμενοι ἐφοβήθησαν μήπως ἡ αἰφνιδία καὶ μεγάλη αὐτὴ χαρὰ συντρίψῃ τὰς ἀσθενεῖς τῆς δυνάμεις, καὶ ἔστειλαν ἀμέσως νὰ καλέσουν ἰατρόν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΒΟΑΜ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΑΧΙΑ.

«Σὺ λοιπὸν σηκωθείσα ἔπαγε εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἐνῶ δὲ οἱ πόδες σου ἐμβαίνουν εἰς τὴν πόλιν, τὸ καὶ διατᾶ θέλει ἀποθάνει.» (Ἀ'. Βασιλέων ιδ'. 12).

Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μανθάνομεν ὅτι ὁ Ἰεροβοὰμ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν 10 φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἀπεστάτησεν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ῥοβοὰμ υἱοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἱδρυσεν ἰδιαιτερον βασίλειον, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ.

Διὰ νὰ μὴ ἀναδαινῇ ὁ δ' λαὸς εἰς Ἱερουσαλήμ κατὰ τὰς ὁρισμένας ἐορτὰς καὶ ἰδίως τὸ Πάσχα καὶ οὕτω μὲ τὸν καιρὸν ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Ῥοβοὰμ, ὅστις ἐβασίλευεν ἐπὶ τὸν Ἰούδα καὶ τὸν Βενιαμίν, διέταξε νὰ κατασκευασθῶσιν δύο χρυσοὶ μόσχοι, καὶ τὸν μὲν ἓνα τούτων ἐστήσῃ ἐν Βαιθήλ, τὸν δ' ἄλλον ἐν Δάν, καὶ διέταξε πάντα τὸν λαόν, λέγων, Ἰδοὺ οἱ Θεοὶ σας, οἵτινες οὕτως ἐξήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Πορευεσθε εἰς τὰ μέρη ταῦτα καὶ λατρεύετε αὐτούς. Καὶ ἐκτάξεν οἰκοὺς ἐπὶ τοὺς ὑψηλοὺς τόπους καὶ ἔκαμεν ἱερεῖς ἐκ τῶν ἐσθάτων τοῦ λαοῦ, οἵτινες δὲν ἦσαν ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Λευί. Ἐκάμεν προσέτι ἐορτήν, ὁμοίαν μὲ τὴν Σκηνοπηγίαν, ἧτις ἐορτάζετο ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀναλαβὼν χρεὶ ἱερέως, ἐνῶ δὲν ἦτο ἐξ ἱερατικοῦ γένους, ἀνέβη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον διὰ νὰ θυμιάσῃ.

Ἐνῶ δὲ ἴστατο ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἦλθεν ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ προφήτης ἐξ Ἰούδα εἰς Βαιθήλ καὶ ἐφώνησε πρὸς τὸ θυσιαστήριον μὲ λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ εἶπε· «Θυσιαστήριον, θυσιαστήριον, οὕτω λέγει Κύριος, Ἰδοὺ υἱὸς θέλει γεννηθῆ εἰς τὸν οἶκον Ἰούδα καὶ θέλει θυσιάσει ἐπάνω σου τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων, τοὺς θυμιάζοντας ἐπὶ σὲ καὶ ὅσα θέλουσι καυθῆ ἐπάνω σου.» καὶ πρὸς κύρωσιν τῶν λόγων του διέταξε νὰ σχισθῇ καὶ ἐσχίσθη τὸ θυσιαστήριον.

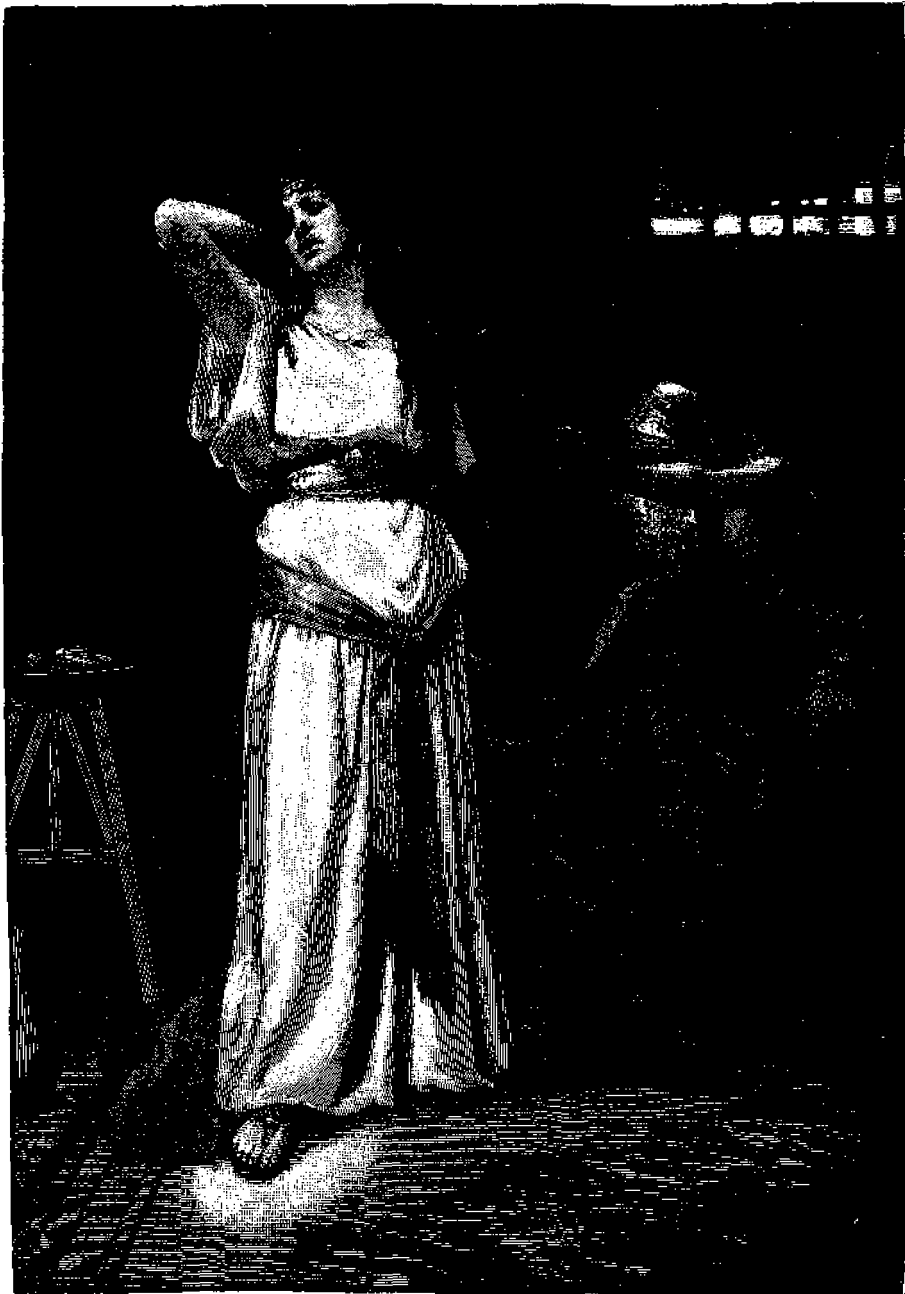
Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰεροβοὰμ, ἐξήπλωσε τὴν χεῖρά του διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν προφήτην ἀλλ' ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του. Τοῦτο παθὼν ὁ Ἰεροβοὰμ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ὅπερ ἐκεῖνος ἐπραξε.

Μετὰ ταῦτα ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Ἰεροβοὰμ ἠσθένησε βαρῶς, ὁ δὲ πατὴρ του διέταξε τὴν βασιλισσάν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν προφήτην Ἀχιά, ὅστις τῷ εἶχε προεῖπει ὅτι θίβελε βασιλεύσει ἐπὶ τὸν Ἰούδα, «καὶ αὐτὸς θέλει σὲ φανερώσει, εἶπε, τί θέλει γείνει εἰς τὸ παιδίον.»

Ἐσηκώθη λοιπὸν ἡ γυνὴ τοῦ Ἰεροβοὰμ καὶ

ἦλθεν εἰς τὸν προφήτην Ἀχιά εἰς Βηλῶ, καὶ μολονότι εἶχε μετασχηματισθῆ διὰ τὴν ἀναγνωρίαν, ὁ προφήτης, καίτοι τυφλὸς ἐνῶ ἡ γυνὴ εἰσῆρχετο εἰς τὴν θύραν, εἶπεν εἰς αὐτήν, εἰσελθε, γυνὴ τοῦ Ἱεροβοάμ, διὰτὶ προσποιεῖσαι,

κώθῃτι, ὕπαγε εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἐνῶ δὲ οἱ πόδες σου ἐμβαίνουν εἰς τὴν πόλιν, τὸ παιδίον θέλει ἀποθάνει, καὶ θέλουν πενθῆσαι αὐτὸ πᾶς ὁ Ἰσραὴλ καὶ αὐτὸ μόνον ἐκ τοῦ Ἱεροβοάμ θέλει ταφῆ, διότι εὔρον καλὸν ἐν αὐτῷ.»

Ἡ γυνὴ τοῦ Ἱεροβοάμ καὶ ὁ προφήτης Ἀχιά.

ὅτι εἶσαι ἄλλοι; Ὑπαγε καὶ εἶπε εἰς τὸν Ἱεροβοάμ. Ἐπειδὴ ἐγὼ σὲ ἐνύψωσα καὶ σὲ κατέστησα ἡγεμόνα ἐπὶ τὸν λαὸν μου Ἰσραὴλ, σὺ δὲ ὑπέγες καὶ ἔκαμες εἰς σεαυτὸν ἄλλους θεοὺς καὶ χωνευτὰ εἰδωλα, διὰ τὴν ἀπειθήνισόν σου καὶ με ἀπέρριψες ὀπίσω τῆς ῥάχεώς σου, διὰ τοῦτο ἐγὼ θέλω ἀφανίσαι τὸ σπέρμα σου ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Σὺ

Καὶ τῶ ὄντι ἐνῶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἱεροβοάμ εἰσῆρχετο εἰς τὴν πύλιν τῆς πόλεως τὸ παιδίον ἀπέθανε, κατὰ τὸν λόγον τοῦ προφήτου Ἀχιά. Ἐβασιλευσε δὲ ὁ Ἱεροβοάμ 22 ἔτη καὶ ἀπέθανε, διεδέχθη δ' αὐτὸν ὁ υἱὸς του Ναβάδ, ἀλλ' εἰς τὸ δεῦτερον ἔτος τῆς βασιλείας του ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Βαασά αὐτοῦ καὶ ὅλος ὁ οἶκός του, ὥστε δὲν

ἀπέμεινεν ἐξ αὐτοῦ οὐδεὶς. Οὕτως ἐπληρώθη καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὁ λόγος τοῦ προφήτου Ἀχὶά.
Τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη ὅλων ὅσοι πολιτεύονται ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, εἴτε ἄρχοντες εἶναι εἴτε ἀρχόμενοι, διότι οὔτε θρόνος, οὔτε οἶκος δύναται νὰ ἦναι στερεός, εἰμὴ διὰ τῆς δωνάμεως τοῦ Κυρίου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ἐξομαρτυρούμενον χριστιανικὸν παράδειγμα. Οἱ χριστιανοὶ τῆς νήσου Κεβλάνης ἔχουσιν εἰς ἐπίγειαν 4 μαθίδους εἰς ὑποστήριξιν τοῦ Ἐυαγγελίου. Δίδουσι—1) τὸ

Ἐξομαρτυρούμενον χριστιανικὸν παράδειγμα. Οἱ χριστιανοὶ τῆς νήσου Κεβλάνης ἔχουσιν εἰς ἐπίγειαν 4 μαθίδους εἰς ὑποστήριξιν τοῦ Ἐυαγγελίου. Δίδουσι—1) τὸ Ὁ Πρωτοκουρτὸς τῆς Ἀγγλίας Σώλοβουρς εἶναι ὄχι μόνον δεξιὸς πολιτικός, ἀλλὰ καὶ διακεκριμένος ἐπιστήμιος. Εἰς ἀνάγνωσμά τι, τὸ ὁποῖον ἔδοκεν ἐνώπιον τῆς Χημικῆς Ἐταιρίας τοῦ Λονδίνου, εἶπεν: Ἡ Ἀστρονομία εἶναι κατὰ μέγαν βαθμὸν, ἡ ἐπιστήμη τῶν πραγμάτων, ὅπως ταῦτα πιθανόν εἶναι. Ἡ Γεωλογία ἀπ' ἐναντίας εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν πραγμάτων, ὅπως πιθανόν ἦσαν καὶ ἡ χημεία εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν πραγμάτων ὅπως πράγματι ἦδη εἶναι. «Εἰς ταῦτα δὲ προσθέτει τὸ περιοδικὸν «Ὁ Ἠλεκτρικὸς Μηχανικός, ἐφημερίς) ὅτι ὁ Ἠλεκτρισμός εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν πραγμάτων, ὅπως πιθανὸς θέλουσιν εἶσθαι.»
—Ἡ Δανιμαρκία ἔχει ὥραϊον σύστημα ἀγαθοεργίας, διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ ἐντιμοὶ ἐξηκοντούτους πτωχοὶ ἐκασφαλίζονται ἀπὸ τῆς πείνης. Ὑποτίθεται ὅτι οἱ τοιοῦτοι πάντοτε ἐπλήρωσαν τοὺς φόρους τῶν.

ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

Μοσχολῶ ἡ ἔξοχή, ὁ κάμπος πρασι-
νίζει

Στὴν ὄμορφη Πρωτομαγιά δλος ὁ κόσμος χαίρει
Ἐγὼ μονάχος θλίβομαι τὸ μάτ' μου θαυρίζε
Κ' ἡ λυπημένη μου καρδιά τί ναι χαρὰ δὲν ἔχει.

Καὶ ὅμως ἤμουν μιὰ φορά ἄμερμον παιδάκι,
Γλυκεῖα μανούλα μ' ἔσφιγγε στὴν τρυφερῇ ἀγκαλιά της
Σὰν ὄμορφο μ' ἀνάστανε τῆς γάστρας λουλουδάκι
Καὶ μὲ τὰ χάρηα μ' ἔτρεφε μὲ τὰ θερμὰ φιλιὰ της.

Ἄχ, ἡ στοργή της ἦτανε ἀτίμητη γιὰ μένα
Ἦτανε θεῖος δδηγός, φύλακας ἄγγελός μου,
Ἀκόμη ναι τὰ λόγια της στὰ στήθη μου γραμμένα,
Καὶ μὲ λαχτάρα σπρέφεται σ' αὐτὴν ὁ λογισμός μου.

Μ' ἄλλοφρονὸν τὴν ἔχασα κ' ἔπειτα... συμφορά μου!
Ἄργισ' ἡ κάλη τῆς ζωῆς, τὰ βάσανα, οἱ πόνοι
Μαζὺ μὲ τὴ μανούλα μου ἐπέταξ' ἡ χαρὰ μου
Καὶ μαρμαμένοι κέρασαν τῆς νεότητος μου οἱ χρόνοι.

Πολλὰ ὑπέφερα, πολλὰ καλὰ τὸν κόσμον εἶδα
Στὸ δρόμο μου ἀπάντησα τὸ φθόνο τὴν κακία.
Πικρὴ χαρὰ δοκίμασα καὶ ψεύτικη ἐλπίδα
Καὶ μοναχὴ παρηγοριὰ εὗρηκα τῇ θρησκεία.

δέκατον τῶν εἰσοδημάτων των. 2) Τὸ προτὸν ἐνὸς Κοκκοκάρου δένδρου, ἔπερ ἀπερῶσι πρὸς φιλανθρώπους σκοπούς. 3) Τὸ προτὸν τοῦ κόπου ὀρισμένου καιροῦ πρὸς τὸ καλὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ 4) Μίαν χειρῶν ὀρύξης ἀπὸ πᾶν φαγητόν! —Ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ὡς καὶ ἄλλων μετάλλων εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ὑπερβολικὴ, Ὁπῶ τοῦ μὲν χρυσοῦ ἦτο κατὰ τὸ π. ἔτος 1629000 οὐγγῶν, τοῦ δὲ ἀργύρου 58 ἑκατ.

—Ἡ περὶ μεγάλου ἀνδρός ἰδέα τοῦ Κινέζου Μεν-κίου. Χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ. «Νὰ κατοικῇ ἐν ἀγάθῃ, ἥτις εἶνε ἡ εὐρύχωρος οἰκία τοῦ κόσμου. Νὰ ἰσταται ἐν πτωχίᾳ, ἥτις εἶνε ἡ ὀρθὴ εἶδρα τοῦ κόσμου, καὶ νὰ περιπατῇ ἐν δικαιοσύνῃ, ἔπερ εἶναι ἡ μεγάλη ὁδὸς τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀποκτήσῃ τὴν θέσιν ἢν ἐπιθυμῇ, ἢ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὰς ἀρχὰς τὸν διὰ τὸ καλὸν τοῦ λαοῦ, καὶ ὅταν φευσθῇ εἰς τὰς ἐπιπέδας του τοῦ νὰ ἀγαθοποιῇ τὸν λαόν, νὰ ἐξακολουθῇ τὰς ἀρχὰς του καθ' ἑαυτὸν. Νὰ ἦναι ἀνώτερος τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν τιμῶν, καὶ ν' ἀγωνίζεται νὰ ὀδηγῇ εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τοὺς παρελελυμένους, καὶ τοὺς καταβεβλημένους ὑπὸ τῆς πτωχείας καὶ τῆς ἀθλιότητος.

Και τώρα! . . . τώρα τίποτε στον κόσμο δὲ μ' εὐφραίνει
 Εἶν' ἡ ψυχὴ μου στεναγμούς και δάκρυα γεμάτη.
 Τουακού λαμπ' ἡ ἀνοιξη ἀνοστεφανομένη
 Ἐγὼ γερῶ περίλυπο κάτω στη γῆ τὸ μάτι.

ΚΟΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

ΑΡΧΑΙΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ.

(Διὰ τὴν Ἐφημ. τῶν Παίδων).

Ἰπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν και αὐτοὶ οἱ ὀνομαζόμενοι Χριστιανοὶ ἐπίστευον εἰς τὴν ὑπαρξίν ποικίλων φαντασμάτων, ὄντων ἀνυπάρχτων, τὰ ὅποια και ἐπεκαλοῦντο και διὰ διαφόρων τρόπων προσεπαθον νὰ τὰ ἐξευμενίσωσι.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔζη εἰς ἓν χωρίον τῆς Ἀγγλίας χωρικός τις, τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος εἶχε γεννήσει υἱόν, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι δὲ τὴν εὐνοίαν φαντάσματος τινος ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ ὅποῖον ἐπίστευον, ὅτι ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν παιδίων, μετὰ πολλὴν τίσαιψεν, πατὴρ και μήτηρ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπικαλεσθῶν τὴν φιλίαν του, ὑποσχόμενοι σεβασμὸν και λατρείαν.

Τὸ φάντασμα ὑπήκουσεν εἰς τὰς παρακλήσεις των και παρουσιάσθη ἡμέραν τινὰ εἰς αὐτοὺς ἐν μορφῇ γυναικός. «Ἦκουσα, εἶπε, τὰς παρακλήσεις σας και ἦλθα νὰ κάμω κάτι τι διὰ τὸ παιδίον σας. Ἰδοὺ ἔφερα δύο ζεύγη ὑποδημάτων, τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν, ὅταν τὸ φορῆ, θὰ τὸ ὀδηγῆ εἰς καλὸν δρόμον, τὸ ἄλλο εἰς κακόν. Λάβετε τα και ἔς τὰ φορῆ ὅταν μεγαλώσῃ.

Ἀλλὰ παρετήρησεν ἡ ὕπερκῆς μήτηρ, και τὰ δύο ζεύγη ὁμοιάζον τόσον πολύ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίζῃ τις ποῖον θὰ ὀδηγῆ εἰς τὸν καλόν, και ποῖον εἰς τὸν κακόν δρόμον.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρίθη τὸ φάντασμα, ἀλλὰ τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ παιδίον.

Ταῦτα εἰπόν, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτῶν.

Τὸ παιδίον ηὔχθη και οἱ γονεῖς ἐπιθυμοῦντες εὐθὺς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νὰ βαδίσῃ τὴν καλὴν ὁδόν, ἔβαλαν εἰς τοὺς πόδας του τὸ ἓν ζεύγος, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄλην αὐτὴν τὴν ἡμέραν τὸ παιδίον ἦτο ἄτακτον και ἀνυπότακτον.

Τὴν ἐπομένην ἠλλαξαν τὰ ὑποδήματα, και τῷ ἐφόρεσαν τὸ ἄλλο ζεύγος, ἀλλὰ και μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τὸ παιδίον δὲν ἐβελτιώθη. Ὅθεν ἀφῆκαν αὐτὸ νὰ φορῆ ὁποῖον δῆποτε ζεύγος ἤθελεν. Ἀλλὰ και οὕτω τὸ παιδίον ἔτρεχε πάντοτε εἰς τὸν κακόν δρόμον, συνανεστρέφετο μὲ κακὰ παιδιά, παρήκουε τοὺς γονεῖς του, μετεχειρίζετο ἀχρεῖαν γλῶσσαν, ἐφεύδετο και οὐχὶ σπανίως ἀφῆ-

ρει κρυφίως και πράγματα ἐκ τῆς οἰκίας, ὥστε οἱ γονεῖς του ἐν ἀπελπισίᾳ ἤρχισαν πάλιν νὰ παρακλοῦν τὸ φάντασμα νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν των.

Ἡ παρακλήσις των εἰσηκούσθη, και τὸ φάντασμα παρουσιάσθη εἰς αὐτοὺς ἐκ νέου.

Ἡ μήτηρ τότε ἤρχισε νὰ παραπονῆται κατ' αὐτοῦ, ὅτι τοὺς ἠπάτησε και ἀντὶ νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδίον τὸ ἔβλαψε.

— Τόσον ἀνόητος εἶσθε, εἶπε τὸ φάντασμα γελῶν εἰς τὴν ἐκπεληγμένην μητέρα, ὥστε νὰ πιστεῦσητε ὅτι δέρμα ζῶου ἐν εἶδει ὑποδημάτων ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τοιαύτην θαυματουργὸν δύναμιν ἐπὶ ἀνθρώπου λογικοῦ; Δὲν βλέπετε και δὲν ἐννοεῖτε ὅτι δὲν εἶναι τὰ ὑποδήματα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιδίον—ἡ θέλησις του—ἦτις τὸ ὀδηγῆ εἰς τὸ κακόν; Εἰς τὴν καρδίαν του λοιπὸν διευθύνετε τὰς προσπάθειάς σας, και εἰάν κατορθώσητε νὰ βελτιώσητε αὐτὴν, τὸ παιδίον εἶναι ἀσφαλές, ἄλλως εἶνε χαμένος.

Ταῦτα εἰπόν, ἀπέπτη, οἱ δὲ γονεῖς ἔμειναν ἐκστατικοί. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός του παιδίου, ἀκούσασα δὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ φαντάσματος, «ἔχει δίκαιον, εἶπε, τὸ φάντασμα, συμβουλεύσασ σας νὰ προσπαθήσητε νὰ βελτιώσητε τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου.

— Ὁ δὲ Δαβὶδ εἰς ἓνα τῶν ψαλμῶν του (τὸν 51) μᾶς λέγει ὅτι ἐνάνθεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦτο, προσευχόμενοι εἰς τὸν Κύριον νὰ ὀημιουργήσῃ εἰς τὸ παιδίον καρδίαν καθαρὰν. «Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, Θεέ, και πνεῦμα εὐθὲς ἀναέωσον ἐντός μου». Εἰς τὸν Θεόν λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου, πρέπει και σὺ και ὁ σύζυγός σου νὰ προστρέξετε και νὰ προσευχηθῆτε νὰ ἀλλάξῃ τὴν ἀμαρτωλὴν καρδίαν τοῦ παιδίου και νὰ τῷ δώσῃ νέαν, και τούτου γενομένου, τὸ παιδίον θὰ βαδίσῃ ἀπαρεγκλίτως εἰς τὸν καλὸν δρόμον.

Τὴν συμβουλὴν ταύτην ἀποτείνει ἡ Ἐφημ. τῶν Παίδων εἰς ἅσας τὰς μητέρας και εἰς ἅλους τοὺς γονεῖς — Εἰς τὸν Θεόν καταφεύγετε, φίλοι μου, και τὸν Θεόν ἐπικαλεῖσθε διὰ τὴν καθοδηγίαν τῶν τέκνων σας. Ἐάν δὲ πράττετε τοῦτο μὲ πίστιν εἰς τὸν Ἰ. Χριστόν, ὁ Κύριος θὰ σας εἰσακούσῃ και θὰ ὀδηγήσῃ τὰ τέκνα σας εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς και τῆς σωτηρίας.

ΕΥΘΥΛΙΚΗ.

Η ΟΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ.

Ἀληθὲς διήγημα.

(Διὰ τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων).

Πρὸ τιμῶν ἐτῶν μικρὰ παιδία ἐχρησίμευον ὡς κἀνοδοχοκαθαριστὰ τοῦ Λονδίνου, εἰσερχόμενα εἰς τὰς

καπνοδόχους και καθαρίζοντα αὐτάς, διότι ἠλικιωμένοι δὲν ἐχώρουν νὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτάς. Τὰ τοιαῦτα παιδία ἔφερον μαζὺ πῶς τὰς βούρτσας των και τὰ ἄλλα ὅσα ἦσαν ἀναγκαῖα πρὸς τὸν καθαρισμὸν τῶν καπνοδόχων, και ἔβαλον τὸ ἀγαπητὸν τους ἄσμα, «Καθάρισμα, Καθάρισμα!!»

Πρῶϊαν τινὰ κύριος τις ἀπάντησας ἐν τοιοῦτον παιδίον καθ' ὁδόν, τῷ εἶπε, « Δεῖξόν μοι τὴν ὁδὸν εἰς τὸ Χάϋδ Πάρκ και θά σοι δώσω μιαν δεκάραν.

—Εὐχαρίστως, εἶπε τὸ παιδίον, και ἐάν μοι δώσης ἄλλην μιαν δεκάραν θά σέ δεῖξω τὸν δρόμον και εἰς ἄλλον τόπον.

—Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Κύριος.

—Τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀπεκρίθη ἀφελῶς τὸ παιδίον.

Παραξενουθεὶς ὁ κύριος μετὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ παιδίου, « Δεῖξόν μοι τὴν ὁδὸν ταύτην εἶπε, και θά σοι δώσω τὴν δεκάραν.

—'Ο ἱ. Χριστὸς εἶναι ἡ ὁδός, κύριε, τὸ ἤξεύρω δὲ ὅτι εἶναι ἀλήθεια, διότι τὸ λέγει αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὁ κύριος εὐχαριστήθη πολὺ μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ παιδίου, ὥστε τῷ ἔδωκεν ἀντὶ μιᾶς δεκάρας μισὸν σελίνιον ἀργυροῦν.

Ἡ θέα τοῦ νομίσματος ἠλέκτρισε τὸ παιδίον και ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τί νὰ κάμῃ μετὰ αὐτό. Ἦξεύρω τι θά κάμω, εἶπε καθ' ἑαυτό, θά ἀγοράσω ἐν κομματί κρεατομπούρεκο, και θά τὸ φάγω εἰς ὕψιστον τοῦ καλοῦ ἐκείνου κυρίου. Ἀλλὰ μετὰ βραχείαν σκέψιν, «Ἐάν ἀγοράσω τὸ κρεατομπούρεκο, εἶπε, και τὸ φάγω, τὰ χρήματα θά πάνε τοῦ κακοῦ, και κανεὶς δὲν θά ὠφελθῇ. Ἰδοὺ τι θά κάμω θά ἀγοράσω ὀλίγα φυλλάδια θρησκευτικὰ και θά τὰ διανεμῶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ταῦτα συλλογισθεὶς, διηυθύνθη εἰς τὸ κατάστημα τῆς Φυλλαδικῆς ἑταιρίας και δεῖξας τὸ μισὸν σελίνιον εἰς τὸν βιβλιοπώλην, Νά, εἶπε, πάρε αὐτὸ και δός μου ἀντὶ τῆς ἀξίας του ὀλίγα φυλλάδια μετὰ ἱστορίας καλὰς και εἰκονογραφίας.

—Και ποῦ ἤρτες αὐτὸ τὸ μισὸν σελίνιον σὺ, μάγκα; εἶπεν ὁ βιβλιοπώλης.

—Ἐνας κύριος μοὶ τὸ ἔδωκεν, εἶπεν ὁ παῖς.

—Ἀλήθεια; ἢ νὰ μὴ τὸ ἔκλεψες ἀπὸ κανέν σπίτι ὅπου ἐκαθάριζες;

—Ὅχι, μοὶ τὸ ἔδωκε, διότι τοῦ ἔδειξα τὸν δρόμον εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐάν δὲ θέλῃς και σὺ νὰ τὸν μάθῃς, θά με δώσης ἄλλο μισὸν σελίνιον.

—Ἐμπρός, θά σοὶ τὸ δώσω—Ἄγε.

—Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, κύριε, εἶνε ἡ ὁδός, και εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, διότι εἶσι λέγει αὐτός.

Ὁ βιβλιοπώλης κατηχαριστήθη μετὰ τὸ παιδίον τῷ ἔδωκε τὸ μισὸν σελίνιον, τῷ ἔπέλεξε δὲ και διάφορα φυλλάδια μετὰ ὠραίας εἰκόνας διὰ τὸ ἄλλο μισὸν σελίνιον, ὅπου εἶχε.

Λαβὸν τὰ φυλλάδια και τὸ μισὸν σελίνιον τὸ παιδίον, ἤρχισε νὰ τρέχῃ, εἰς τὸν πρῶτον δὲ ἀνθρώπον, ποῦ ἀπήντησε καθ' ὁδόν, προσέφερεν ἐν ἀπὸ τὰ φυλλάδια του, εἰπόν, δὲν θέλεις ἐν ἀπὸ αὐτά, κύριε;

Ὁ κύριος ἐπίπασθεὶς ἰδὼν τόσον μικρὸν παιδίον νὰ μοιράζῃ φυλλάδια εἰς τοὺς δρόμους, ἔσταμάτησε και τὸ ἠρώτησε, «Και ποῦ τὰ ἤρτες αὐτὰ τὰ φυλλάδια;»

—Τὰ ἤγορασα, κύριε.

—Και ποῦ ἤρτες τὰ χρήματα;

—Μοὶ τὰ ἔδωκεν δύο ἀνθρώποι, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδειξα τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν οὐρανόν.

—Και εἰμπορεῖς νὰ τὴν δεῖξῃς και εἰς ἐμέ;

—Βεβαίωτατα! Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ ὁδός, διότι λέγει αὐτός, «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια και ἡ ζωή.»

Ὁ κύριος τόσον εὐχαριστήθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ παιδίου, ὥστε ἀφοῦ τοῦ ἔδωκεν ἐν σελίνιον, τοῦ εἶπε νὰ ὑπάγῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν νὰ τὸν εὕρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, τοῦ ἔδωκε δὲ και τὸ ἐπισκεπτήριόν του, εἰς τὸ ὅποιον ἐσημείωσε τὴν διεύθυνσίν του.

Τὴν ἀκόλουθον πρῶϊαν τὸ παιδίον διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου και ἐζήτησε παρὰ τοῦ θυρωροῦ νὰ τῷ δεῖξῃ τὰς καπνοδόχους, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ καθαρίσῃ.

— Ποῖας καπνοδόχους, ἠρώτησεν ὀργίλως ὁ θυρωρός. Δὲν ἔχομεν καπνοδόχους διὰ καθάρισμα και τράβα τὸν δρόμον σου.

—Ἀλλὰ ὁ κύριος τῆς οἰκίας μετὰ εἶπε νὰ ἔλθω σήμερον ἔδω και ἰδοὺ και τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

—Καλὰ, τότε δός μοι τὸ ἐπισκεπτήριον και θά ὑπάγω ἐπάνω νὰ τὸν ἐρωτήσω.

Τὸ παιδίον ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριον και μετ' ὀλίγον ὁ ὑπηρετὴς ἐπέστρεψε μετὰ τὴν παραγγελίαν νὰ δηγήσῃ τὸ παιδίον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου. Τὸ ἀποτελεσμα τῆς συνεντεύξεως ἐκείνης ἦτο ὅτι ὁ καπνοδοχοκαθαριστὴς παῖς ἐστάλη εἰς τὸ σχολεῖον και μετ' ὀλίγα ἔτη ἐζήλησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κατηρτισμένος διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἱεροκλήρυκος, και ἤδη κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς μιαν ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας τοῦ Λονδίνου, ὀδηγῶν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸν οὐρανόν. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶχε μάθει τὴν ὁδὸν ἐκείνην εἰς ἐν ἀπὸ τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα, τὰ ὁποῖα κατὰ Κυριακὴν οἱ εὐσεβεῖς ἀνθρώποι τοῦ Λονδίνου ἔχουν ἀνοίξει διὰ τὰ ἄπορα και ἐγκαταλελειμμένα παιδία, εἰς τὰ ὁποῖα και γράμματα διδάσκονται και εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας ὀδηγοῦνται ὑπὸ εὐσεβῶν διασκάλων και διδασκαλισσῶν.

Ἐἶπε τὰ σχολεῖα ταῦτα νὰ εἰσαχθῶσι και παρ' ἡμῶν, πρὸς ὄφελος τῶν ἐγκαταλελειμμένων παιδίων.

ΠΟΙΚΙΛΑ

—Ἐἶθ' τὴν πόλιν Γιάλλεστον εὐρήθη ἀργυροῦν δητάριον τῶν χρόνων Σίμωνος τοῦ Μακκαβαίου, ὅστις ἔζησε κατὰ τὸ 142 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ἐπομένως εἶναι 2033 ἔτων. Τὸ νόμισμα τοῦτο ἐκτιμᾶται ἀντὶ 30,000 φράγκων, ἐνῶ ἡ ἀξία του δὲν ὑπερβαίνει τὴν τῶν τριῶν φράγκων.

—Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τῶν παιδίων, τῶν φοιτῶντων εἰς τὰ σχολεῖα κρῖνοντες αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἡ εὐκαταστατότερη χώρα τοῦ κόσμου. Ἐκ χιλίων παιδίων (ἀρρένων τε και θηλέων) τὰ 400 περίπου, ἦτοι τὸ ἡμισυ σχεδὸν φοιτῶσιν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλβετίαν 179 εἰς τὰ χίλια. Εἰς τὴν Αὐστρίαν και Οὐγγαρίαν 172—Εἰς τὴν Νορβηγίαν 142—Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν 125—Εἰς τὴν Δανιμαρκίαν 123—Εἰς τὴν Ἰσπανίαν 105—Εἰς τὴν Ἰταλίαν 87—Εἰς τὴν Ἑλλάδα 72—και εἰς τὴν Ῥωσίαν 241

—Τὰ ἑπτὰ θαύματα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ καταρρέεται τοῦ Νιαγάρα—Ὁ κῆπος τοῦ Γέλλοστον—Τὸ σπήλαιον Μάρμουθ—και οἱ κῆποι τῶν Θεῶν ἐν Κολοράδο.—Τὰ γιγάντια δένδρα ἐν Καλιφορνίαν.—Ἡ φυσικὴ γέφυρα ἐν Βιρτζίνια.—Και ἡ Γροσμήτη Κοιλιάς.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΕΤΗΚΕΣ.

1. Τί ἀπέγειναν τὰ πράγματα τοῦ Κορέα και Ἀβερῶν;
2. Ποῖος ἐτυπλώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλώνης;
3. Πότε ἔπαυσε τὸ μῆναι;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αινίγματα.

1—Τὸ ὄλον εἶμαι νῆσος, τὸ ἥμισυ θεά.
Κ' ἴσος γνωστὴ θά εἶμαι εἰς ὄλα τὰ παιδιά.
Ἄλλ' ἂν τὴν κεφαλὴν μου καὶ τράχηλον ἐκβάλλῃς.
Ἄλλην θά εὕρῃς νῆσον χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃς.

Ἐν Ῥοσσοβίῳ (Ῥωσσία), Γ Γ Ι, Μπλέτας.

2—Πρόθεσις εἶν' τὸ πρῶτον μου ποσῶς μὴν ἀμφιβάλλῃς,
Ἐάν ὅμως πλησίον μου κέλευν γνωστὴν μοὶ βάλῃς,
Θά γίνω πάνυ μισητὸν καὶ θά μετανοήσῃς,
Καὶ ἂν θυμώσῃς, φίλε μου, νὰ μὴ μὲ μελετήσῃς.

Ἐν Πάτραις, Ἀριστοτ. Γ. Γατόπουλος.

Τετράγωνον.

4—Νὰ συμπληρωθῇ τὸ παρὸν τε-
τράγωνον, διὰ τοιούτων λέξεων,
αἵτινες ἀναγινωσκόμεναι ὀρι-
ζοντικῶς ἢ καθέτως νὰ δίδωσι τὰ
αὐτὰς λέξεις.

• Υ Γ • •
Υ Γ Ω Ρ
• Ω • •
• Ρ • •

Ἐν Κορίνθῳ, Κ. Π. Τουμπανόκη.

Ἀκροστιχίς.

5—Συνίσταται ἐκ πέντε λέξεων, τούτων ἡ μὲν πρώτη εἶναι
τὸ ὄνομα Κριτοῦ τινὸς τοῦ Ἰσραὴλ ὅστις ἐθύσασε τὴν
θυγατέρα του, ἡ δευτέρα τὸ ὄνομα τοῦ πρῶτου υἱοῦ τοῦ
Ἀρχηγάμου, ἡ τρίτη τὸ ὄνομα πόλεως τινὸς τοῦ νομοῦ
Λαρίσης, ἡ τετάρτη τὸ ὄνομα στρατηγοῦ τινὸς τῶν
Θηβαίων, ἡ δὲ πέμπτη τὸ ὄνομα νῆσου τινὸς τοῦ Αἰ-
γαίου πελάγους.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦσι τὸ
ὄνομα ἑνὸς τῶν υἱῶν τοῦ Νῶε.

Ἐν Ἰτέῳ, Εὐθ. Ε. Ἀμουντζας.

6—Συνίσταται ἐκ πέντε λέξεων, τούτων ἡ μὲν πρώτη εἶναι
τὸ ὄνομα περιφήμου ζωγράφου τῆς ἀρχαιότητος, ἡ δευτέρα

τὸ ὄνομα Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, ἡ τρίτη πόλις τινὸς
τῆς Ἰταλίας, ἡ τετάρτη τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσει-
δῶνος, καὶ ἡ πέμπτη τὸ ὄνομα νῆσου τινὸς τῆς Ἑλλάδος.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦσι τὸ
ὄνομα περιφήμου φιλοσόφου τῆς Ἀρχαιότητος.

Ἀθήνησι, Ι. Ζ. Κατζηλουκάς.

Ἑλλειποδέμαρον.

7—... α. ο. υ. η. οἶ. ο... η. ε. α. ι. ια. ε. α. αι. εἶ.

Ἀθήνησι, Ἀρχ. Ζωγράφου.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1891.

- 1.—Ἄνθμος. 4.—Β—σοα—Β
Α—σι—Α
Α—θη—Α
Β—αδελμανδ—Β
- 2.—Δίρα—Δύρα.
- 3.—Ἄπιον—ἀπ—Ἴον.
- 5.—Ε—κάθη
Κ—αλλιόπη
Τ—ηρισία
Ω—ράτιος
Ρ—ωτάνη
- 6.—Θ—εἶδωρος
Ε—καταῖος
Σ—αιξ—πῆρος
Π—ινδαρος
Ι—ώας.
Σ—επτέμβριος.

Λύται.

Α. Α. Βαλμάς 1.2.3. Ἄνδ. Ἴω. Συνίστιος 1.2.3. Ἴω.
Ζ. Κατζηλουκάς 1.2.3.4. Πιερούλα Σπτασιώτου 1.2.3.5.
Ἰδαμενέος Δ. Φύγας 1.2.3.5. Ἴω. Κ. Πετρήγειος 1.2.3.4.
Χρήστος Παπαδόπουλος 1. 2. Ἀνάργυρος Παπῆς 1, 2.5.
Γ. Β. Σχεμτζιάς 2. 4. Δημ. Ι. Ἀσημάκης 1. 2. 3. 5. 6.
Ἄδαμάντιος Γ. Ἀγγελόπουλος 1, 2. 3. Ἡ ἔνδοξος Ἰῶρα
1. 2. 3. 4. Σῆμος Α. Βουσκουδάκης 1. 2. 3. Ἀγγελος Ε.
Εὐαγγελίδης 2. Γ. Ι. Μπλέτας 1. 2.3.4.4.5. Ἡρακλεῖδης
τῆς 1. 2. 3. 4. 5. Γεώρ. Ν. Καλογεράς 1.2. Μαρτῖν Δ.
Βαλσάμη 1, 2. 3. Νικολ. Τριανταφυλόπουλος 1. 2. 3. 4.
Βιρηνούλα Κ. Κανέλλου 1.2.3. Βεργίνια Δ. Γεωργιάδου 1.2.3.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Κήρυγμα Εὐαγγελίου ἐν Ἀθήναις κατὰ
Κυριακὴν ἀπὸ 10—11 π. μ. καὶ ἀπὸ 5—6 π. μ.
ἐν τῇ κατὰ τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοὺς
Στόλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς Ἑκκλησιαστικῆς Εὐ-
αγγελικῆς Ἑκκλησίας.

— Ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπάρ-
χουσι σώματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ανατολῆς, ὁλο-
κληροὶ σειραὶ Ἐφημ. Παίδων καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ
τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.
— Προσέτι λόγοι διὰ ἱεροκήρυκας καὶ ἄλλα θρη-
σκευτικὰ βιβλία.